

Arrest

nr. 185 184 van 7 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 10 februari 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 januari 2017 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 20 januari 2017.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt België binnen en dient een asielaanvraag in op 5 november 2009.

Op 9 augustus 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 2 september 2010 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 29 september 2010 wordt deze aanvraag ontvankelijk verklaard en wordt verzoekster in het bezit gesteld van een tijdelijk verblijfsdocument.

Bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 50 400 van 28 oktober 2010 worden aan verzoekster eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd.

Op 10 oktober 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 2 september 2010 ongegrond wordt verklaard.

Op 7 maart 2012 wordt ten opzichte van verzoekster een bevel genomen om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

Op 2 april 2012 dient verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 14 juni 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 19 juli 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing dat deze aanvraag onontvankelijk is.

Op 19 juli 2012 wordt eveneens de beslissing genomen dat de aanvraag van 2 april 2012 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is.

Op 21 december 2012 dient verzoekster samen met haar moeder en broer een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 20 januari 2017 wordt verzoekster aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 20 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid die verzoekster indient tegen deze beslissing wordt verworpen bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) nr. 181 341 van 26 januari 2017.

Op 20 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies). Dit is de bestreden beslissing:

“Aan mevrouw:

naam: K.

voornaam: N.

geboortedatum: (...)1990

geboorteplaats: A.

nationaliteit: Armenië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20.01.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 12.03.2012. In plaats daarvan heeft ze nog gepoogd verblijf te verkrijgen op basis van humanitaire en medische overwegingen, een aanvraag 9 bis van 14.06.2012 en een aanvraag 9 ter op 02.04.2012. Beide aanvragen werden in haar nadeel afgesloten. De beslissingen werden aan haar betekend op respectievelijk 23.07.2012 en op 31.05.2012.

Betrokkene vroeg op 05.11.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.11.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 12.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

Zij deed ook een beroep op artikel art. 3 van het EVRM maar ze heeft nagelaten haar beweringen te staven met een begin van bewijs.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, merken we op dat de aanvraag 9bis van haar moeder, broer en zussen ook negatief werd afgesloten. Haar familieleden hebben geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, maar als er nog sprake zou zijn van een gezinsleven met haar familieleden, kan ze dit ook in Armenië verderzetten. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde.

Betrokkene legt een kopie van een bijlage 3 voor waaruit zou moeten blijken dat ze in januari 2013 een nieuwe aanvraag in het kader van artikel 9bis heeft ingediend in Mechelen. Deze aanvraag is echter niet bekend bij DVZ.

Redenen waarom hem haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 12.03.2012. In plaats daarvan heeft ze nog gepoogd verblijf te verkrijgen op basis van humanitaire en medische overwegingen, een aanvraag 9 bis van 14.06.2012 en een aanvraag 9 ter op 02.04.2012. Beide aanvragen werden in haar nadeel afgesloten. De beslissingen werden aan haar betekend op respectievelijk 23.07.2012 en op 31.05.2012.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel. (...)."

Op 27 januari 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag van 21 december 2012 onontvankelijk wordt verklaard.

Een voorziene repatriëring op 1 februari 2017 gaat niet door wegens verzet van verzoekster.

Op 8 februari 2017 dient verzoekster een asielaanvraag in.

Op 9 februari 2017 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Op 9 februari 2017 wordt verzoekster gerepatriëerd.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Enig middel: Schending van artikel 74/11.1 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; artikel 3 punt 7 richtlijn 2008/115/EG juncto artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen; motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur juncto art. 8 van het EVRM

Art. 71/11 vrw. bepaalt trouwens dat de duur van het inreisverbod vastgesteld wordt door rekening te houden met specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen zoals o.a. indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd (...).

Artikel 74/11 bepaalt uitdrukkelijk dat de termijn maximaal 3 jaar bedraagt. Dit betekent dan ook dat een termijn van minder dan 3 jaar mogelijk, eventueel zelfs wenselijk is.

Artikel 74/11 al. 1 vrw. stelt daarenboven expliciet dat bij het bepalen van het duur van het inreisverbod, tevens rekening moet worden gehouden met specifieke omstandigheden van elk geval.

Uit het administratief dossier en de bijgebrachte actuele stukken van verzoekster, blijkt onstuitbaar dat verzoekster in België naar school loopt en dat zij alhier één gezinscel vormt met haar vader, moeder, zusters en broer.

Verzoekster had tevens op het ogenblik van haar administratieve aanhouding - samen met haar gezin - een machtiging tot verblijf ex art. 9bis vrw. hangende, alwaar de integratie/schoolgang/gezinsleven uitdrukkelijk werd gestipuleerd.

Niettegenstaande dat verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet stelde, dat verzoekster geen verblijfsaanvraag ex art. 9bis vrw. hangende had, heeft zij na de opsluiting van verzoekster plots haar aanvraag conform art. 9bis vrw. terug gevonden en behandeld.

(sic.).

Zij is in de initiële verzoekschrift ex art. 9bis vrw. opgenomen als kind van haar moeder, die parallel dezelfde verblijfsprocedure in België heeft doorlopen.

Er werd aan haar derhalve een attest van inontvangstname afgeleverd in het kader van deze aanvraag artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Verzoekster verwijst naar de volgende passage van haar administratief politieel verslag :

"Verklaring van de betrokkene : L. V. (20/01/17 15:19): Haar verklaringen interpreteren we als volgt: K.N.: aquot; Ik verblijf hier reeds sinds '2009 en spreek de Nederlandse taal. Ik heb in '2013 een aanvraag gedaan bij de gemeente Mechelen in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Zij hebben mij toen een attest van inontvangstname meegegeven. Ik weet niet hoe het ondertussen zit met mijn procedure, ik regel dit normaal met mijn advocaat om alles op te volgen; L. V. (20/01/17 15:21). "

Verwerende partij stelt ten onrechte in de bestreden beslissing dat aan haar deze 9bis vrw. procedure niet gekend is, wijl verzoekster tijdens haar administratieve aanhouding uitdrukkelijk deze Bijlage 3 naar voren heeft gebracht en hiervan als dusdanig melding heeft gemaakt en verwerende partij haar aanvraag ex art. 9bis vrw. op 27/01/2017 behandeld heeft i.e. na haar opsluiting.

Dit getuigt van een arglistig en frauduleus handelen in hoofde van verwerende partij en kan onder geen enkel beding worden getolereerd in een democratische rechtstaat.

Bovendien bezit de grootmoeder van verzoekster de Belgische nationaliteit.

Verzoekster haar vader heeft al reeds een procedure ex art. 40ter vrw. ingesteld.

Hij is immers in het bezit van een attest van immatriculatie in het kader van deze procedure ex art. 40ter vrw..

Bovenstaand gegeven nl. schoolgang / gezinscel / hangende 9bis vrw. procedure heeft zij diverse keren gestipuleerd in haar verblijfsprocedures (asielprocedure, art. 9bis, art. 9ter vrw.) en is - blijkens het administratief dossier van verzoekster - bekend aan verwerende partij.

Verwerende partij stelt weliswaar in de bestreden beslissing, dat verzoekster zich naar Armenië kan begeven, doch zulks zonder een nadere analyse te voeren van de actuele elementen bestaande in hare hoofde en zonder een nader onderzoek toe voeren naar haar actuele schoolgang (hoger belang van het kind) en haar gezinscel met haar Belgische grootmoeder/vader, die volkomen legaal in België verblijft.

In de bestreden beslissing wordt deze elementen nergens onderzocht, niettegenstaande dat verwerende partij herhaaldelijk refereert naar de gevoerde procedures ex art. 9ter en 9bis vrw. en haar AD.

Deze redenering en motivatie van verwerende partij is echter in strijd met de woorden van de wet, alwaar uitdrukkelijk wordt gesteld dat de bestreden beslissing rekening moet houden met de specifieke

omstandigheden om de duur te bepalen, en dat deze duur niet meer (wél minder) dan driejaar kan/mag bedragen (RvV nr. 91251 dd. 9 november 2012 inzake een inreisverbod van maximum 5 jaar).

Verzoekers verwijzen in het verlengde hiervan naar het arrest RvV dd. 27 februari 2013, nr. 97002, T. Vreemd. 2013, 246:

"De overheid legt onmiddellijk een inreisverbod op en moduleert de duur niet. Daardoor geeft zij impliciet te kennen dat zij geen rekening heeft gehouden met bepaalde omstandigheden die eigen zijn aan het geval. Zij geeft geen blijk van het doorvoeren van een individueel onderzoek. Nochtans moet de DVZ wel een individueel onderzoek voeren gezien artikel 74/, 1, eerste lid Vw."

De overweging dat het inreisverbod kan opgeschort of opgeheven worden indien verzoekster voldoet aan de toepassingsvoorwaarden van de gezinshereniging, werd reeds eerder verworpen als voldoende motivering (RvV 15 januari 2013, nr. 95.142, T. Vreemd. 2013, 247).

"De DVZ heeft niet uitgelegd waarom het gezinsleven een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar niet verhindert. De duur van het verbod noopt immers toch tot een bijzondere aandacht. Het enig motief over het gezinsleven heeft betrekking op de verwijderingsmaatregel en niet op het inreisverbod. Zelfs als dit motief in overweging zou kunnen worden genomen bij het opleggen van het inreisverbod, kunnen we niet controleren of dit werkelijk is gebeurd. De weg die men voorstelt nl. het aanvragen van een visum gezinshereniging, is in tegenspraak met de opgelegde maatregel. Op het eerste gezicht, lijkt het erop dat DVZ geen gepaste motivering heeft aangenomen met betrekking tot artikel 8 EVRM".

De aangevoerde middel is derhalve ook ernstig en gegrond"

2.2. In de nota repliceert de verwerende partij het volgende:

"Verzoekster stelt een schending voor van de materiële motiveringsplicht, van het legaliteitsbeginsel, artikel 74/11.1 van de vreemdelingenwet, van artikel 3.7 van de Richtlijn 2008/115/EG, van artikel 8 EVRM en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Zij betoogt dat ze in België school loopt en hier één gezinscel vormt met haar vader, moeder, zussen en broers. Ze zou samen met haar gezin een aanvraag om machtiging tot verblijf hebben ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Het bestuur zou die aanvraag plots hebben teruggevonden en hebben behandeld na haar opsluiting. In de beslissing zou verkeerd gemotiveerd zijn dat die procedure bij haar niet gekend zou zijn. Haar grootmoeder zou de Belgische nationaliteit bezitten en haar vader zou reeds een procedure op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet hebben ingediend.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 74/11 §1, tweede lid van de vreemdelingenwet omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan. Uit het administratief dossier blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 januari 2017, bij arrest nr. 181.341, de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gericht tegen de bijlage 13septies van 20 januari 2017 heeft verworpen en dat verzoekster inmiddels onder escorte werd gerepatriëerd. Het determinerend motief op grond waarvan de beslissing werd genomen, wordt door verzoekster niet betwist. De beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...) Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: toegestaan;

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van haar arrestatie.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 12.03.2012. In plaats daarvan heeft ze nog gepoogd verblijf te verkrijgen op basis van humanitaire en medische overwegingen, een aanvraag 9 bis van 14.06.2012 en een aanvraag 9 ter op 02.04.2012. Beide aanvragen werden in haar nadeel afgesloten. De beslissingen werden aan haar betekend op respectievelijk 23.07.2012 en op 31.05.2012.

Betrokkene vroeg op 05.11.2009 asiel in België aan. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 03.11.2010 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene betekende op 12.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten, doch verkoos geen gevolg te geven aan dit bevel en verblijft sindsdien illegaal in België.

Zij deed ook een beroep op artikel art. 3 van het EVRM maar ze heeft nagelaten haar beweringen te staven met een begin van bewijs.

Haar

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, merken we op dat de aanvraag 9bis van haar moeder, broer en zussen ook negatief werd afgesloten. Haar familieleden hebben geen verblijfsrecht in

België. Betrokkene is meerderjarig, maar als er nog sprake zou zijn van een gezinsleven met haar familieleden, kan ze dit ook in Armenië verderzetten. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde.

Betrokkene legt een kopie van een bijlage 3 voor waaruit zou moeten blijken dat ze in januari 2013 een nieuwe aanvraag in het kader van artikel 9bis heeft ingediend in Mechelen. Deze aanvraag is echter niet bekend bij DVZ.

Redenen waarom hem haar een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid: toegestaan De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 12.03.2012. In plaats daarvan heeft ze nog gepoogd verblijf te verkrijgen op basis van humanitaire en medische overwegingen, een aanvraag 9 bis van 14.06.2012 en een aanvraag 9 ter op 02.04.2012. Beide aanvragen werden in haar nadeel afgesloten. De beslissingen werden aan haar betekend op respectievelijk 23.07.2012 en op 31.05.2012.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.(...)"

Verzoekster betwist niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster kan niet voorhouden als zou bij het nemen van de beslissing geen rekening gehouden zijn met artikel 8 EVRM. De beslissing luidt hieromtrent immers onder meer als volgt:

"(...) Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft, merken we op dat de aanvraag 9bis van haar moeder, broer en zussen ook negatief werd afgesloten. Haar familieleden hebben geen verblijfsrecht in België. Betrokkene is meerderjarig, maar als er nog sprake zou zijn van een gezinsleven met haar familieleden, kan ze dit ook in Armenië verderzetten. Een schending van artikel 8 EVRM is dan ook niet aan de orde.

Betrokkene legt een kopie van een bijlage 3 voor waaruit zou moeten blijken dat ze in januari 2013 een nieuwe aanvraag in het kader van artikel 9bis heeft ingediend in Mechelen. Deze aanvraag is echter niet bekend bij DVZ. (...)"

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat verzoekster niet betwist dat haar familieleden geen verblijfsrecht hebben in België. Zoals terecht werd opgemerkt in de bestreden beslissing, blijkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, die verzoekster indiende op 14 juni 2012, onontvankelijk werd verklaard bij gebrek aan buitengewone omstandigheden. In de beslissing van 19 juli 2012 werd gemotiveerd dat de aanvraag 9bis van haar moeder, broer en zussen ook negatief werden afgesloten en dat verzoekster aldus kan terugkeren naar haar land van herkomst. Het gegeven dat haar vader een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend, doet aan voorgaande geen afbreuk.

Bovendien wordt het bestaan van een gezinsleven tussen meerderjarige broers en zussen enerzijds en meerderjarige kinderen en hun ouders anderzijds, volgens vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet vermoed. Het komt aan verzoekster toe om concrete elementen aan te voeren, waaruit een band van afhankelijkheid zou kunnen blijken. De loutere bewering dat zij een gezinscel zou vormen met haar andere familieleden, die tevens illegaal op het grondgebied verblijven, is niet voldoende om het bestaan van een effectief gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te weerhouden. In de bestreden beslissing werd er dan ook terecht op gewezen dat verzoekster meerderjarig is.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens bevestigde in onder meer *Samsonnikov v. Estonia* op algemene wijze dat het begrip "gezinsleven" geen betrekking heeft op volwassenen die niet tot het kerngezin behoren en die niet aangetoond hebben afhankelijk te zijn van hun familieleden.

"However, the Court has previously held that the existence of "family life" cannot be relied on by applicants in relation to adults who do not belong to the core family and who have not been shown to have been dependent members of the applicants' family (see *Slivenko v. Latvia* [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003-X; see also *Kwakyie-Nti and Dufie v. the Netherlands* (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000, and, more recently, *A.H. Khan, loc. cit.*, and *Anam v. the United Kingdom* (dec.), no. 21783/08, 7 June 2011)." (*Samsonnikov v. Estonia*, EHRM, Judgement, 3 oktober 2012, n° 52178/10, §81)

"Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. In dit verband merkt de Raad op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het anders in de relatie tussen broers en zussen. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoeker dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de

financiële afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de afhankelijkheid van de ene broer of zus ten aanzien van de andere, de reële banden tussen beiden.

Verzoeker wijst enkel op het feit dat hij inwoont bij zijn broer en diens gezin. Dienvolgens kan worden gesteld dat verzoeker niet zonder meer aantoonde dat hij een gezinsleven heeft met zijn broer in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (RVV nr. 60.618 d.d. 29 april 2011) (eigen onderlijning)

Daar de band van enige vorm van afhankelijkheid niet wordt aangetoond, kan verzoekster zich niet dienstig beroepen op artikel 8 EVRM.

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde in het verwerpingsarrest van 26 januari 2017 m.b.t. artikel 8 EVRM en het schoolgaan onder meer wat volgt:

“(…) In casu bespreekt de verzoekende partij slechts één deel van het privéleven met name haar schoolgaan wat niet ins aangetoond. De integratie op zich volstaat niet om prima facie de schending van artikel 8 EVRM aannemelijk te maken. Dit element wordt evenmin uitgewerkt in het middel terwijl het indienen van een aanvraag die zich steunt op artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking kent.(…)”

Voor wat betreft de bijlage 3 die zij toonde op 20 januari 2017 aan de politie van Mechelen, dient te worden opgemerkt dat hiervan wel degelijk melding werd gemaakt in de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…) Betrokkene legt een kopie van een bijlage 3 voor waaruit zou moeten blijken dat ze in januari 2013 een nieuwe aanvraag in het kader van artikel 9bis heeft ingediend in Mechelen. Die aanvraag is echter niet bekend bij DVZ.(…)”

Verzoekster verwijt het bestuur hiervan geen kennis te hebben, doch gaat eraan voorbij dat het bestuur pas kennis kan hebben van een aanvraag 9bis indien de gemeente haar die overmaakt. Na het nemen van de thans bestreden beslissing heeft het bestuur zich geïnformeerd bij de stad Mechelen, waarna de aanvraag werd overgemaakt en er op 27 januari 2017 een onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen wegens het gebrek aan buitengewone omstandigheden. Wat er ook van zij, het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, heeft geen schorsende werking en doet geen afbreuk aan de vaststelling van het illegaal verblijf.

Met haar betoog maakt verzoekster geen schending aannemelijk van de door haar opgeworpen beginselen van behoorlijk bestuur en wettelijke bepalingen.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld.”

2.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name enerzijds dat er een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en dat er een risico bestaat op onderduiken, en anderzijds dat er een inreisverbod met een duur van twee jaar wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan en dat er een risico bestaat op onderduiken, dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan een vroeger bevel om het grondgebied te verlaten, dat zij gepoogd heeft verblijf te krijgen om humanitaire en medische redenen, dat deze aanvragen in haar nadeel werden afgesloten, dat zij niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

2.3.2. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de

administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster voert aan dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet voorschrijft dat bij het bepalen van de duur van het inreisverbod, rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval en dat een termijn van drie jaar niet verplicht is. Verzoekster wijst erop dat zij in België naar school gaat, dat zij hier een gezinscel vormt met haar vader, moeder, zussen en broer, dat het gezin een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hangende had op het ogenblik van de bestreden beslissing, dat in de bestreden beslissing ten onrechte wordt gesteld dat de verwerende partij niet op de hoogte was van deze aanvraag, terwijl de verwerende partij na de bestreden beslissing en tijdens de opsluiting van verzoekster deze aanvraag alsnog behandeld heeft, dat verzoeksters grootmoeder de Belgische nationaliteit heeft, dat haar vader op basis hiervan een aanvraag gezinshereniging heeft ingediend. Verzoekster voert aan dat geen onderzoek werd gevoerd naar haar actueel school lopen, naar haar gezinscel met Belgische grootmoeder en met haar vader die in het kader van zijn aanvraag gezinshereniging over een attest van immatriculatie beschikt. Verzoekster wijst erop dat bijgevolg geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Verzoekster stelt dat de overweging dat de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan worden gevraagd, in de rechtspraak reeds eerder werd verworpen als motief.

2.3.3. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht samen met de aangevoerde schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet.

Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

In de bestreden beslissing wordt er onder verwijzing naar dit artikel op gewezen dat de beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn werd toegestaan in de beslissing tot verwijdering van 20 januari 2017. Verzoekster betwist dit gegeven niet.

Vervolgens wordt in de bestreden beslissing het volgende gesteld inzake de termijn van twee jaar:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Artikel 74/11, §1, tweede lid:

☐ *voor het vrijwillig vertrek is geen enkele termijn toegestaan*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig reisdocument.

Er bestaat een risico op onderduiken: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 12.03.2012. In plaats daarvan heeft ze nog gepoogd verblijf te verkrijgen op basis van humanitaire en medische overwegingen, een aanvraag 9 bis van 14.06.2012 en een aanvraag 9 ter op 02.04.2012. Beide aanvragen werden in haar nadeel afgesloten. De beslissingen werden aan haar betekend op respectievelijk 23.07.2012 en op 31.05.2012.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing een termijn van twee jaar wordt opgelegd omdat verzoekster niet in het bezit is van een geldig reisdocument, dat er een risico bestaat op onderduiken, dat verzoekster geen gevolg gegeven heeft aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten, dat ze in plaats daarvan heeft gepoogd om verblijf te verkrijgen op basis van humanitaire en medische redenen, dat deze aanvragen werden afgewezen, dat verzoekster niet getwijfeld heeft om op illegale wijze in België te verblijven, dat gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, een inreisverbod van twee jaar proportioneel is.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat tevens wordt gemotiveerd (onder de redenen waarom een inreisverbod wordt opgelegd) inzake artikel 8 van het EVRM, met name dat ook de regularisatieaanvraag van haar moeder, broer en zussen, werd afgewezen en dat haar familieleden geen verblijfsrecht hebben in België. Tevens wordt opgemerkt dat verzoekster een kopie voorlegt van een ontvangstbewijs van de gemeente (bijlage 3) van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in januari 2013, maar dat de verwerende partij hiervan niet op de hoogte is.

2.3.4. Waar verzoekster erop wijst dat geen rekening werd gehouden met haar actueel school lopen, wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing hierover inderdaad geen motieven bevat. In dit opzicht dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster, geboren op (...) 1990, momenteel 27 jaar oud is en niet meer schoolplichtig, zodat het *in casu* geen motiveringsgebrek uitmaakt en niet kennelijk onredelijk is dat hierover niet gemotiveerd wordt in de bestreden beslissing. Verzoekster kan in dit verband als 27-jarige niet ernstig verwijzen naar "*het hoger belang van het kind*". Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat verzoekster de opheffing of de opschorting van het inreisverbod kan aanvragen en een visumaanvraag als student kan indienen.

Waar verzoekster wijst op haar gezinsleven, wordt opgemerkt dat in de bestreden beslissing op grond van een correcte feitenvinding wordt vastgesteld dat haar moeder, zussen en broer geen verblijfsrecht hebben in België, dat verzoekster meerderjarig is en dat, in de mate waarin ze met haar familieleden nog een gezinsleven zou hebben, ze dit ook in Armenië kan verder zetten, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is. Verzoekster toont niet aan dat dit motief kennelijk onredelijk is. De Raad wijst erop dat dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere meerderjarige familieleden. In het arrest Mokrani t. Frankrijk (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen "*ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux*" (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- en familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals *in casu* meerderjarige broers en zussen, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. *In casu* verduidelijkt verzoekster niet met concrete gegevens dat er sprake is van financiële banden met deze personen of dat er sprake is van afhankelijkheid van de ene met de andere.

Waar verzoekster verwijst naar het feit dat haar grootmoeder Belg is, wordt erop gewezen dat uit de stukken van het dossier niet blijkt en dat verzoekster niet aantoont dat zij als meerderjarige een gezinsleven onderhoudt met haar grootmoeder. Wat het verblijf van haar vader betreft, wordt erop gewezen dat verzoekster enkel vermeldt dat hij een attest van immatriculatie ontvangen heeft in het kader van een aanvraag gezinshereniging. Door dit attest van immatriculatie mag haar vader op het grondgebied verblijven voor de duur van de behandeling van deze aanvraag, maar dit attest creëert geen andere verblijfsrechten. Verzoekster kan dus niet voorhouden dat haar vader beschikt over een ongelimiteerd legaal verblijf in België.

2.3.5. Waar verzoekster er ten slotte op wijst dat zij een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet hangende had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing en dat zij dit gemeld had, wordt erop gewezen dat het indienen van een aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen schorsende werking heeft en niet verhindert dat er een bevel om het grondgebied te verlaten of een inreisverbod genomen wordt. Er bestaat geen wetsbepaling die dit verbiedt of die aan zulke aanvraag een schorsende werking toekent.

Verzoekster kan bijgevolg niet voorhouden dat het nemen van de bestreden beslissing terwijl haar aanvraag nog hangende was, frauduleus handelen van de verwerende partij is.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat deze aanvraag op 27 januari 2017 onontvankelijk werd verklaard.

2.3.6. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een verkeerde feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn. Een schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet.

2.3.7. Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn, zodat de rechtzoekende in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling kan voorzien, op het tijdstip dat de handeling wordt verricht en dat de overheid daarvan niet zonder objectieve en redelijke verantwoording mag afwijken (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Verzoekster kan niet voorhouden dat het legaliteitsbeginsel geschonden is omdat er geen rekening zou zijn gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Uit hetgeen hierboven is gesteld blijkt dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet niet geschonden werd en dat niet kan worden aangenomen dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak.

2.3.8. Waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 3.7 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), wordt erop gewezen dat dit artikel 3 enkel de definities bevat van de termen gebruikt in deze richtlijn en dat deze richtlijn werd omgezet in Belgische wetgeving, zodat verzoekster zich hier niet meer rechtstreeks op kan beroepen. Verzoekster voert evenmin aan dat deze richtlijn niet op correcte wijze zou zijn omgezet.

2.3.9. Waar verzoekster de schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, wordt erop gewezen dat zij de schending van deze bepaling wel vermeldt, maar niet op concrete wijze uitwerkt. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618). Dit is *in casu* niet het geval. Dit onderdeel van het enig middel is onontvankelijk.

Verzoekster betwist de motieven inzake haar gezinsleven in de bestreden beslissing. In dit verband wordt verwezen naar punt 2.3.4. van dit arrest.

Volledigheidshalve wordt herhaald dat waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen en tussen andere meerderjarige familieleden. Bij de beoordeling of er al dan niet een gezins- en familieleven bestaat, moet rekening worden gehouden met alle indicaties die verzoekster dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, de afhankelijkheid, de reële banden. Ook voor de relatie tussen andere familieleden, zoals *in casu* meerderjarige broers en zussen, kan volgens de rechtspraak van het EHRM niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het EVRM gelden zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden. Er wordt op gewezen dat verzoekster *in casu* niet met concrete gegevens verduidelijkt dat er sprake is van financiële banden met deze personen of dat er sprake is van afhankelijkheid van de ene met de andere. De loutere verwijzing dat zij met haar familieleden op hetzelfde adres woont, volstaat niet om aan te tonen dat er sprake is van een afhankelijkheidsband.

Het enig middel is in de mate waarin het onvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend zeventien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET